

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V. Koháry-utca 4. II.
 Telefonszám: Lipót 974-24.
 Minden pénz a lelkeszi hivatal címére
 küldendő.

Felelős szerkesztő:
JÓZAN MIKLÓS
 Munkatársak:
 Botár Imre Buzogány Anna
 dr. Csiki Gábor

Megjelenik havonként.
 Előfizetési ára:
 Egy évre 4 pengő

Torda: 1568.

HATÁRKÖVEK

Pozsony: 1848.

az unitárius egyház történetében. Ezeken a helyeken mondta ki az országgyűlés előbb Erdélyre, azután egész Magyarországra nézve, hogy **az unitárius vallás bevett vallás** (recepta religio).

A Halál.

„A reménységek a koporsóba vitetnek le,
 és együtt velek a porba lemegyek.”

Jób XVII. 15.

Kél világ mesgyéjén áll a föld fiának legnagyobb jóltevője: a halál. Úgy áll ottan zordon fenségében, mintha minden, ami csak van ezen a földön, körülötte forogna, érette volna megteremtve és benne nyerne kiegészülést. Azért születünk, hogy meghaljunk. Arcunkon az egészség rózsái azért nyílnak, hogy elhervadjanak. Lelkünkön a mosoly nap-sugarát milyen hamar beárnyékolja az átvonuló bánat föllege. S azért tanulunk, hogy a nagyobb részét elfeledjük, s csak az maradjon meg belőle, ami a lélek javát szolgálja, mint maradandó örök érték, amit átvihetünk az egyik világból a másikba.

Igy van ez minden téren. Járd az élet útját csüggeteg szívvel, vagy ragadjon magával az örömek árja, egy lépéssel közelebb jutsz a sírhoz. . . „A reménységek a koporsóba vitetnek le és együtt velek a porba lemegyek.” Csak az a kérdés, hogy miként fogadod a te jóltevődöt: nyílt sisakkal, fölemelt fővel, mint, ahogy egy jóhirű szabad férfiúhoz illik, vagy mint egy csúszó-mászó rabszolga, aki a napi zsoldért még szívesen itt maradna, amikor pedig már menni kell.

Mert a Halál int. . . s egy szempillantásban engedelmeskedik neki a hervadó levél és a királyi korona. A hervadó levél, amely csak egy boldog nyarat töltött szent ölekezésben a lombsátor többi tagjaival és a királyi korona, amelynek ragyogása visszasugárzik az ismeretlen századok ködéből. . . Reáfuvall az Urunk szele, s még helye sem ismeri többé. De a lehellet égi varázsa megóvjá a végpusztulástól s más alakban ismét újra éled: szebb Tavasznak üdvigéretében van a lélek örök záloga. . . Világháborúk és forradalmak lángja csapkodja körül a koronát, amely a király fején is a Nemzet disze, elidegeníthetetlen,

szent tulajdona. Benne öröklődik mindaz, ami jog — törvény — és igazság jegyében az idők folyamán a trónt és országot egybefűzte s áldott kötelékében akkor is megtartja, amikor egyik-másik, a nagy árvaságban, — „egyedül hallgatja tenger mormolását...”

Halál Őfelsége sok mindent eltöröl, sok mindent elváltoztat, sok mindent megújít. És ebben áll az ő uralkodói művészete. Az ó-embert — ha megtér — újjal cseréli fel. Az utolsókat az első helyre állítja. A szegényeknek gazdag kincseket ígér. Lázárt az Ábrahám kebelébe szállítja. A dúsgazdától pedig megvonja a vizesöppet is, amellyel epesztő szomját oltogathatná. S itt e földön ha heje-huja járta, lesz sírás-rívás odaát.

Zordon fenségében, két világ mesgyéjén csak állj tovább, te sorsdöntő Halál, csontkezedet ott tartva a szerencse forgandó kerekén: hívhatsz, hívogathatsz — én nem félek téled; mert bízom az Élet Urában és Fejedelmében, akinek fején ott tündököl a királyi korona, s akiről írva van: „Ha a mennybe megyek, ott vagy; ha a koporsóba vetem az én ágyamat, ott is jelen vagy.”

*Igy hát, mit árthat nékem a halál?
A csillagokban lelkem rád talál.*

Szerkesztő.

Monica halála.

(St. Augustine, 354—430.)

.....Ezenközben édes Anyám így szólt: „Fiam, nekem már igazán alig van örömem ebben a földi életben. Nem is tudom, miért maradnék tovább itten, ha már az Uristen minden vágyamat betöltötte. Megengedte érnem, hogy te, mint igaz keresztény, megvetve minden világi hiúságot, az Ő szolgája lettél.”

Nem emlékszem tisztán, hogy erre mit feleltem. De azután úgy öt-hat nap múlva nagy beteg lett szegény. El is ájult és eszméletét egy időre elvesztette. Mire odasiattunk ágyához, már megint magánál volt s kérdőleg tekintett fel reám és fivéremre, mintha mondaná: „Hol is valék az imént?” Aztán mereven reánk szögezve tekintetét s a fájdalomtól elkábulva így szólt: „Fiaim, ha meghalok, itt temesetek el. Én erre könnyeimet visszafojtva, hallgattam; de fivérem valami affélét mondott, hogy ha már meg kell halni, jobb volna odahaza, mint külföldön. Ilyesmi járhatott az ő gondolatában is, de megnyugtató-sunkra meghagyta nekünk, hogy ne sokat törődjünk az ő portestével: „A hely miatt ne aggódjatok. Temesetek el akárhová, csak emlékezzetek meg rólam imátokban az Ur oltára

előtt, bárhol jártok-keltek.” A végrendelet után elhallgatott. Látszott, hogy erőt vettek rajta a halál kinjai. Kilenc napi betegség után, ötvenhat éves korában, kiszenvedett. Istenfélő, buzgó lelke megszabadult a test nyügeitől.

Gyöngéden befogtam a szeméit. Szerettem volna sirni, de uralkodnom kellett magamon. Feltörő könnyeim befelé hullottak szomorú szívemre. Mélyen lesújtva, alig s alig birtam magammal. Ott volt Adeodatus is és az utolsó sóhajtásra sirva fakadott s csak nagy nehezen akart megvigasztalódni. Ugyanugy nekem is el kellett hallgattatnom fiúi érzéseimet. Mert a mi gyászunkhoz nem illik a sírás-rívás és a jajgatás. Akik reménység nélkül és mindörökre meghaltak, azokat szokás így siratni. De ő Isten után boldogan halt meg. Az olyan Anya, mint ő, meg se halhatott. Az ő hite Istenben, az élők Istenében, rendületlen és tetetés nélkül való.

Könnyeinket visszafojtva, Evodius elővette a zsoltárt elkezdett énekelni s az egész ház vele együtt buzgón énekelte: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklek.”

P. b.

Beszélnek a sírok.

A temetőben voltam. A halottak csendes birodalmában itt is, ott is kigyúltak az emlékezés szelid lángjai, tömérdek virág tolmácsolta a sírok csendes lakóinak az élők izenetét: „Emlékezünk rátok, szeretünk bennete-

ket túl a síron is, szívünk utolsó dobbanásáig!” S a sírok, a hallgatás örök szimbolumai, sokszor felelnek az üzenetre, csak érteni kell, amit mondanak.

Beszélt hozzám az a két sír is, amely mel-

lett az őszi alkony ködében állottam. Egyforma az egyszerű fakereszt, amelyre azok neve van írva, akik e hantok alatt pihennek s szívemnek egyformán drága mind a kettő: az egyik felejtetlen jó testvéremnek, a másik az ő tisztalelkű, minden szép reménységre jogosító, korán elhunyt fiának földi porait takarja. A lélek nemességében, az Isten szeretetében, a krisztusi jóságban és alázatosságban teljesen méltók voltak egymáshoz, bár az anya a mi egyszerű templomunkban, az Ur asztalánál vette magához a Krisztusi szeretettől áthatott lélekkel a szent emlékeztető jegyeket, — a fiú pedig az ő vallása szerint egyháza által előírt szertartásokat. És most térdelt áhitattal az oltár előtt s követte az egymás mellett nyugosznak a jó unitárius anya és a jó katolikus fiú, egyforma hant alatt.

És beszélt hozzám a két sír. Üzenetet hoztak a két drága lélektől. Megértettem a sírok beszédét. Megértettem, hogy ők odaát, a lelkek tisztultabb honában egymásra találtak, hogy örök szeretetben ölelkezve térdelnek az Úr zsámolyánál, aki egyformán terjeszti áldó kezét mind a kettő fölé; nem kérdezi, milyen templomban és milyen rítus szerint imádkoztak, csak azt látja, hogy mind a ketten az ő szent félelmében és az ő parancsai szerint éltek, mind a ketten a Krisztus nyomdokain haladtak. — És ez nem is képzelhető másként. Ha azt kellene hinnem, hogy az Uristen aszerint osztályozza a benne hívő lelkeket, hogy külsőleg egyik vagy másik felekezethez tartoztak, akkor máris romba dőlne az a hitem, hogy az Isten, a minden külső korláto-

kon felül álló, a mindent átfogó örök, hatalmas Szeretet.

És megrendülne bennem az a feltétlen bizalom, amellyel lelkemet kitárom ő előtte, mert örökké gyötörne a kétség, hogy vajjon az a mód kedvesebb-e az Isten előtt, ahogy én közeledem hozzá, avagy a másik.

S amint ott álltam a két sír mellett s az őszi lombok utolsó üzenetüket küldték alá a lassan szállongó levelekkel, lelkem visszaszállt a multba. Láttam az emlékezés ködén keresztül az én két drága halottamat, amikor az egyik még életerős, boldog fiatal anya volt, a másik piciny, alig gögicsélő gyermek. Láttam az anyát, amint ott térdel fiacskája hófehér ágyánál s tanítja imádkozni és — keresztet vetni. Majd láttam, amint kézenfogva vezeti őt a templomba, amely nem volt az ő temploma. Ismét más kép: a fiúcska az oltár lépcsőjén térdel és először részesül az áldozás szentségében. Mögötte könnyes szemmel imádkozik az édesanya, hogy a jó Isten ezt a tiszta gyermeki áhitatot őrizze meg az élet viharai között is. S ez az anya mindhalálig hű leánya volt a mi egyszerű egyházunknak.

Ezeket mondta, ezen gondolatokat sugallta nekem az a két sír. S mikor búcsút vettem tőlük s a rajtuk égő mécs lángnyelve a köd szürke fátyolán keresztül utolsó istenhozzádot intett nekem: azt szerettem volna, ha a ma élő magyarok közül minél többen ott lettek volna velem, ha megértették volna velem együtt a sírok beszédét és megszívlették volna a benne rejlő tanulságot!

B. A.

Légy hű mindhalálig.

Ezzel a címmel jelent meg a Luther Társaság kiadásában még a mult évben Farkas Mihályné szül. Kenessey Gizellának egy kis háborus elbeszélése. A falu és a város küzdelme, mely a világháborúban ér befejezést, a tárgya ennek a kedves kis elbeszélésnek. A modernség szellője elhullámzott a kis község levegőjébe is. Csak alig érkezett meg... de már megérkezett. És építeni is kezdett, de rombolt is...

A Bartók Mihály uram háza körül ólalkodott mindjárt a megérkezésével. S az édesanyja (Bartók Mihályné) halála után a szépséges Rózikának a lelkében hamarosan megkezdte munkáját. Rózika a városba kíváncszott. Szép ruhákat, rövidebbeket, mint az ottanon készültek, színesebbeket készítettett. Városi varrónó varrta... uriasan... Tánciskolába járt... Más táncokat tanult... sokkal

másabbakat, mint az othoniak... És egy nadrágos udvarlót is talált, aki azt beszélte magáról, hogy már érettségizett és magas hivatali állása van... Pedig csak dijnok volt az egyik minisztériumban...

Minden megjárt volna a városból... csak ez az udvarló ne jött volna... Mert erősen megkeserítette a szomszédasszony fiának — Mester Palinak a szívét, Pali első gazda fiú volt a faluban... de csizmában járt. Szerette Rózikát s Rózika is szerette őt még kis gyerek koruk óta... hiszen játszótársak voltak.

Pünkösdi ünnepén volt, amikor Pali átment a szomszédba, hogy mint azelőtt is minden ünnepen Rózikát a táncba vigye. De a mult pünkösdi óta egy év alatt nagyot változott a világ. Most volt más fiú Rózikának... a városi... nadrágos Aladár úrfi. S úgy esett, hogy Pali kosarat kapott... Aladár vitte

táncba Rózikát. Pali pedig az édesanyja szorgalmas cselédleányával Ágnessel ment a mulatságba, akit még azon éjszakán el is jegyzett magának. Rózika pedig azzal felelt erre, hogy a következő héten megtartotta az esküvőjét Aladárral. Pali nagyon busult. Ágnes a felesége lett, de a Pali szívében ott élt a Rózika képe, aki nászutra ment a férjével idegen országba. Kocsmajáró lett Pali s aztán ahogy kitört a háboru búcsút mondott a falunak és beállott katonának. Nem szerette az életét... Kereste, nagyon kereste a halált... Nem csoda, ha a vörös ördögök között egyik legvitézesebb katona lett. Aladár közben elmulattatta, elkártyázta az apósa pénzét, amikor már nem volt mivel fölmentetni a katonaság alól, őtet is elvitték. A Pali keze alá került. És a katonáéknál, nem lévén más, a becsületét kártyázta el, hazaáruló lett. Pali észrevette de nem leplezte le... A jó Isten megelőzte. Elesett Aladár. Egy rémes ütközetben Pali is megsebesült... srapnerlángok elperzseltek a szemét... megvakult. És ebben a borzalmas időben megváltozott... nagyon megváltozott... Elfelejtette Rózikát és megszerette, nagyon megszerette a feleségét, aki az

ő beteg édesanyját gondos szeretettel ápolta halálos ágyán az utolsó pillanatig. Így került haza a délceg fiú, mint megtört ember... Ágnes vigasztalta... életerőt, életkedvet öntött a lelkébe... S mikor az özvegyen maradt Rózika felakarta eleveníteni régi, ifjúkori szerelmüket... Pali elutasította, mert már nagyon boldog volt... Szerette a feleségét... a jó Isten visszaadta a szemevilágát és megáldotta gyermekekkel is a szenvedéseikben megérdemelt boldogságukat. Rózika pedig újra férjhez ment valami városi emberhez. Ime egy darab élet, egy darab valóság. Különösen a városok közelében fekvő magyar faluk életéből egy igaz történet... igaz tragédia... igaz szomorúság. Rózikának az élete sok székely leány szomorú története. Az elbeszélés címén az Ágnes hűséges szerelme, élete, tiszta anyasága visszhangzik. A leírás meleghangú... kedvesen elbeszélő... csöndesen, édesen cseng, mint a madárének tavasszal... nyáron a virágos rétek felett.

Falu és város...! mindkettőtöknek szól ennek a könyvnek minden mondata.

Pethő István.

Akik éheznek és szomjuhózzák az igazságot.

Kedves barátaim!

Földrajzi útleírásokban bizonyára olvasatok, iskolai tanulmányaitokban bizonyára hallottatok már arról az óriási földdarabról, amely ott terül el szélesen a messzi Afrikának északi felében: a Szaharáról. Mikor ezt a nevet kimondtam ugy-e félelemmel gondoltatok azokra a homoksivatagokra, amelyek olyan vigasztalanul terjeszkednek, meddig szem ellát ezen a szörnyű pusztaságon. És bizonyára szájalom is kél szívetekben, mert ezt az országot, mely félakkora, mint az egész Európa karavánok, vándor kereskedők szokták teveháton, vagy gyalog bejárni, s tudjátok, hogy ezek az emberek milyen nagy veszélyek közt teszik meg a napokig tartó utat át a sivatagon, egészségüket és életüket kockáztatva. Ki vannak téve annak, hogy étlen-szomjan halnak meg, de különösen a szomjanhalás veszedelme fenyegeti őket. Mert a pusztán nincs egy csepp víz sem, felhő sohasem száll fel, hogy üdítő harmatozással enyhítene a földnek tikkadtságát, forrás nem fakad árnyatadó berkek ölén, csak vadállatok leselkednek a sziklák mögül a szegény vándorok életére — s csak az ég kékje tekint le sötétben és haragosan, mintha még több forrást akarna ontani a tájra.

Szegény szomorú karaván! Milyen szomja-

sak lehetnek utasai! Csak gondoljatok vissza a saját éltetekben egy meleg nyárra, amikor szinte a vizesap volt egyetlen jóbarátotok s gondoljátok el, hogy mi lett volna, ha véletlenül a vízművek munkásai sztrájkba álltak volna s megszűnt volna ebben a nagy városban a vízszolgáltatás. Istenem, milyen kétségbeesett szaladgálás támadt volna, egy csepp vizért. Mert a hőséget kiszáradt ajkakkal, kiégett torokkal kellett volna viselni, ez a legszörnyűbb dolog a világon. És milyen boldogság is a nagy nyár melegben egy pohár friss víz, mely ajkunkat felüdíti, s lankadt tagjainkat munkára képesíti.

Nos kedves barátaim! Valami hasonló dologról van szó az előbb felolvasott evangéliumi részletben is. Az emberi szívnek és az emberi vágyaknak legnagyobb ismerője a földön az Úr Jézus. Jézus mondja ott: Boldogok, akik éheznek és szomjuhózzák az igazságot, mert ők megelégtetnek.

A nagy Mester az igazság után való vágyat az éhséghez és szomjúsághoz hasonlította, mert hisz ő jól ismerte az éhséget is és a szomjúságot is és tudta, hogy mily fájdalommal és nyugtalansággal töltik el ezek az emberi lelket. Csakhogy őbenne nem a testi javak: -tel és ital után való vágy élt a legnagyobb erővel, hanem a szellemi étel és ital

után való vágyakozás és ő úgy érezte, mintha ezeknek a hiánya még borzasztóbb volna, mint az étel és az ital hiánya és éppen ezért szánakozott ő annyira az emberiségen, mert úgy látta, hogy az emberek nagyon éhesek és nagyon szomjasak egy tisztább, fennköltebb élet után. Úgy látta, hogy az emberiség a szellemi és vallásos élet nagy Szaharájában, az Isten után szomjazik s abból az örökkévaló vízből akar inni, melyből ha ivott az ember egyszer, soha többé meg nem szomjazik, amint azt a szamarai asszonynak olyan szépen kifejtette. És ebben a nagy szánalmában elhatározta, hogy odaadja az emberiségnek az ő testét táplálásukra és vérét szomjuságuk eloltására s ezért mondta a tanítványainak: az én testem bizonytal étel és az én vérem bizonytal ital. Azért tanított bennünket, azért szenvedett a keresztnek súlya alatt, hogy minékünk az ő tanítása és szenvedése legyen a mi táplálékunk és erősítő italunk az életnek kimerítő sivatagában.

Kedves Barátaim! Ti már tudjátok, legalább is a nagyobbak tudják az egyháztörténelemből, hogy az Úr Jézusnak ez a nagyszerű munkássága milyen nagy eredménnyel járt az emberiségre nézve. A kifáradt emberiség újra felüdült, munkához látott s egy új ezerévet épített fel kitartó munkával. De azt is tudjátok, hogy ez alatt az idő alatt, sokan akadtak, olyanok, akik az evangéliumnak egészséges eledelét és tiszta italát más nem jó ízű étellel és nem jó ízű itallal keverték. Behozták az Úr Jézus tanításai közé olyanokat, melyek nem is a kereszténységből, hanem a régi római pogány világból vették eredetüket s ezzel egész elrontották, megmászították az eredeti egyszerű evangéliumi tanításokat. Elveszett az emberek számára az utolsó vigasztalás is: a Biblia, melyet gondosan elzártak, hét lakat alatt tartották, hogy jaj! senki hozzá ne férhessen. A Szaharán az utolsó forrásokat is betemették s a szegény kifáradt, elalélt emberiség már-már szomjan halni készült. Nem maradt számukra az evangélium kenyereből és italából semmi s e nélkül bizonyára rövidesen el is pusztultak volna.

De az isteni gondviselés nem engedte, hogy ez a szörnyűség megtörténjen. Gondoskodott olyan férfiakról, mint Luther Márton, Servét Mihály, Dávid Ferenc, akik megfeszített izmokkal nekiálltak s a betemetett forrásokat kezdték kiásni. Elgondolhatjátok, hogy nehéz munka volt ez! Helyrehozni azt, amit évszázadok alatt elrontottak. Olyan nehéz volt ez a munka, hogy egyesek, mint Dávid Ferenc, az életükkel fizettek meg érte.

De ők még sem sajnálták az életüket, mert az ő szívükben szintén nagy szánalom élt az emberiség iránt és mint az Úr Jézus, ők is

életük kenyerével és vizével akarták az étlen és szomjanhaló emberiséget felüditeni.

Az evangéliumnak édes kenyeré és friss vize volt az, amely ezelőtt négyszáz évvel újratemtette a haldokló világot s ezért nekünk nagyon hálásaknak kell lennünk Isten iránt, hogy oly kegyelmesen gondoskodott mirőlünk, hogy el ne pusztuljunk az életnek sivatagjában, hanem legyen kenyerünk és vizünk bőven az evangéliumnak tanításában.

Az azonban, Kedves Barátaim minket nemcsak a hála fűz multunknak eme nagy férfaihoz, hanem a kötelesség is.

Nem elég az, hogy szívünket a hála boldogító érzése töltse meg, nekünk kemény harcot kell folytatnunk önmagunkkal és a világgal, hogyha igazán az ő nyomdokaikba kívánunk lépni. Mert tudjátok meg, hogy a hősiesség az áldozatkészség az igazi keresztény embernek a legmaradandóbb jellemvonása. Emlékezni csak nagyon kényelmes dolog lehet, de a multba tekintve a jövőért harcolni: ehez bátorság kell, mely egyedül avathat bennünket a mi hitelődeink méltó utódaivá.

Ne mondjátok azt, hogy mi kevesek vagyunk. Az emberiségnek vezetői mindig kevesen voltak, de mégis többet tettek ki, mint a nagy többség, mert övelük volt az Isten. A magas hegységek égbemeredő csúcsait csak kevesen járják meg, mert ahhoz nagy bátorság nagy elszántság kell, a többség csak a hegy lábánál áll és bámul a magasságokra. Vajjon ti Kedves Barátaim melyik csoport-hoz akartok tartozni? Ti Luthernak, Servetónak, Dávid Ferencnek leszármazottjai, vajjon ti a báméskodóknak, vagy a magasbátoroknak csapatához csatlakoztok-e? Vajjon a ti lelketeket nem emésztene a magasságok után való éhség és szomjuság?

Oh nem, ahogy én titeket ismerlek s ahogy én titeket ismerni kívánlak, ti a merész uttoroknak bátor csapatához fogtok szegődni.

Ti lesztek a mi magyar életünknek bátor cserkészei, merész lovagjai, nem csüggedő honleányai, akik krisztus nevével az ajkatokon, krisztus áldozatkészségével a szívetekben reformálni fogjátok ennek az egész világnak s ennek szűkebb magyar hazának az életét! Ti lesztek, ti unitárius ker. tanulóifjúság, akik lefogjátok győzni, mint valami modern György lovag a mi életünket emésztő hétfejű sárkányt a hazugságot, a képmutatást a kapzsiságot, a szeretetlenséget, a nyomoruságot, a gyűlölködést, a lelkiismeretlenséget és társait.

Nos akartok harcolni? Fel a harcra és győzni fogtok. Nos, kicsiny sereg éheztek és szomjuhóztok az igazság után? Csak éheztek és szomjuhóztok, mert az Úr nektek igéri a megelégtetést. Amen.

Gyermekáldás.

Kérdezzétek meg az édes anyát: mikor érezte legjobban a jó Isten jóságát? És azt fogja mondani: amikor a jó Isten gyermekkel áldotta meg őtet.

...A legnagyobb áldás itt a földön a gyermek...

Áldás a könny, mert tisztábbra mossa az életünket. Áldás az öröm, mert életkedvre hangolja a lelkünket. Áldás a remény, mert jobb időkben hisz. Áldás a hit, mert imádkozni tanít. A szerelem is áldás, mert az életvirága. Áldás az élet, mert az Isten áldása. A legnagyobb áldás mégis itt a földön a gyermek, mert az ő élete a mi életünk könnye, életünk öröme, életünk reménye, imáink beteljesülése. A gyermek életünk áldása. Gyermekáldás az Isten szerelmének, szent szeretetének élő bizonyága... örök záloga...

Mert, ha egy családbaforrott két szerető szívet a jó Isten nagyon meg akar áldani, gyermekkel ajándékozza meg boldogságukat...

...Egyetlen gyermeke volt egy boldog édesanyának... Picike, nevetős, aranyhajú drága gyermek... A jó Isten próbára tette... Elhívta magához a gyer-

meket... Sirt az édesanya. Fekete gyászba borult az öröme, boldogsága, élete... Könyvei ahogy végiggyöngyöztek az arcán a szomorúság árnyékát irták reá a mosolyok helyére... Sirt, csak sirt... csak sirt... és egyszer a könnyein át, mintha szivárvány fénye lett volna: álmodott... Angyalruhában megjelent előtte a beteljesülés. Két kezében két különös ígélet... Egyikben egy fényes királyi korona; a másikban az elvesztett gyermekének testvérmása... Az édesanya elfordította fejét a csillogó koronától és... odanyújtotta két kezét a kis gyermek felé...

A gyermek: földre-szállt lélek, testet öltött élő szeretet, égi szentség a földön, tiszta ártatlanság...!

Istenem adj erőt a szülőknek a gyermekeik nevelésére, — hogy úgy szeressék a szülők a gyermekeiket és a gyermekek a szülőiket, hogy mikor megnöttek, akkor is ilyenek legyenek...

Ilyenek a Te gyermekeid Uram... Segíts minket, hogy mindnyájan ilyenek lehessünk.

Pethő István.

HIREK.

Telefonszámunk: Lipót 974-24.

Hivatalos órák: délelőtt 9.-től délután 3.-ig.

Esketést, keresztést, temetést legalább egy nappal előbb kell bejelenteni. Ezt saját érdekében mindenki tartsa szem előtt.

Lakásváltoztatás esetén egy levelezőlapon kérjük az értesítést az új címről, hogy lapunkat pontosan kézbesíthessük.

Ha egy családban betegség, vagy egyéb baj támad, ha valamely család tagja kórházi ápolás alá kerül, hozzátartozói levélben vagy telefonon értesítsék a lelkészi hivatalt erről, hogy amennyire erőnktől telik, enyhítsük testi-lelki fájdalmát, szenvedő testvérünknek.

Pénztári órák a budapesti lelkészi hivatalban d. e. 9-től d. u. 3.-ig. Adót, előfizetést, adományt átvesz Gál Miklós pénztáros.

Istentiszteletet tartunk a fővárosban a Koháry utcai templomban minden vasárnap d. e. 11 órakor. Debrecenben minden hó első vasárnapján d. e. 10 órakor az új imaházban (Hatvan-u. 24. sz.). Pest-szentlőrincen az Állami telepen a polgári iskolában minden hó utolsó vasárnapján d. e. 10 órakor. Ifjúsági Istentisztelet minden hó második vasárnapján d. e. 9 órakor a fővárosban az V. Koháry utcai templomban.

Október 31.-én a reformáció ünnepén, a d. e. 11 órakor tartott ifjúsági Istentiszteleten tanulóifjaink szép számmal jelentek meg. A szülők is többen

jöttek el gyermekeikkel. Nincs szebb annál, mint amikor a szülők és a gyermekek, a kicsik és a nagyok együtt imádkoznak az Isten házában.

A protestánsok közös ünnepén, október 31.-én résztvettünk a régi képviselőházban és a Vigadóban tartott ünnepélyen is. Mindkét helyen ott voltunk, nemcsak, mint ünneplő hallgatóság, hanem, mint az ünnep jelentőségének méltatói is. A Képviselőházban Józán Miklós vikárius úr mondott ünnepi beszédet és a Vigadóban dr. Csiky Gábor missiói lelkész záróimát. Hisszük, hogy a magyar protestánsoknak ez az évenként mindig visszatérő és megújuló ünnepi lelkesedésében a testvériség érzése és gondolata megacélosodik és megedződik a mindennapi élet számára is...

Adventi Istentiszteletek az V. Koháry-utcai templomban. A karácsony előtti utolsó hetekben advent napjaiban minden vasárnap d. u. 5 órakor Istentiszteletet tartunk, melyre ez úton is meghívjuk híveinket. Az Istentiszteletek sorrendje: December 2.-án tartja Barabás István, dec. 8.-án tartja dr. Csiky Gábor; dec. 16.-án tartja Jancsi László és dec. 23.-án tartja Pethő István. A beszédek tárgya minden alkalommal a Jézus várása és eljövetele lesz.

Ünnepel a debreceni D. F. E. A budapesti Dávid Ferenc Egylet debreceni fiókjá — megalakulása után — első vallásos és hazafias estélyét Debrecenben az unitárius templomban (Hatvan-u. 24. sz.) 1928 évi December hó 1.-én d. u. 6 órakor tartja meg. Külön meghívók nem lesznek kiadva. Érdeklődőket az Elnökség ez uton hívja meg. Belépődíj nincs. Program:

1. Harmoniumon játszik: Derzsy Zözö kisasszony, zeneiskolai növendék.

2. Imádkozik: Dr. Csiki Gábor missiói lelkész.
3. Megnyitó beszéd: Dr. Mikó Ferenc államtitkár, egyházi főnödnök helyettes.
4. Hegedü szóló, harmonium kísérettel: Lengyel Róza és Derzsy Zözö.
5. Erdélyről előadást tart. Dr. Rugonfalvi Kiss István ny. egyetemi tanár.
6. Szaval: Veres Irma.
7. Zárszó: Józán Miklós püspöki vicarius.
8. Himnusz.

Kapi Béla evangélikus püspök új székhelyére — Győrbe — történt ünnepélyes beiktatásán az Unitárius Egyházat Józán vicarius ur képviselte és adta át jókívánságainkat.

Helyreigazítás. Lapunk mult havi számában Kail Jánosné szül. Péter Amália nevét tévesen közöltük, amit most azzal az óhajttal igazítunk helyre, hogy házassági szövetségükre f. hó 4.-én a templomban kért Isten áldása látszódjék meg házukon és életükön teljes gazdagságban.

Az Unitárius Nőszövetség november hó 4.-én d. u. tombolával egybekötött teadélután rendezett, melynek tiszta jövedelmét 326 P-t az épülő missziói templom számára Urasztal-terítő beszerzésére és szegények felsegítésére fordítja. Mindazok, akik pénz, vagy élelmiszer, illetőleg tombolatárgyak adományozásával biztosították a szép sikert, vagy segítő munkájukkal vettek részt a teadélutánon fogadják a Nőszövetség hálás köszönetét.

A budapesti D. F. E. megkezdte az 1928-29 évi vallásos estélyeit. Az esti ünnepélyek sorrendjén okt. 12-én d. u. 6 órakor Duszik Lajos miskolci evangélikus esperes tartott előadást. Jézus a legmagasabb emberideál címen. Az ének és zeneszámokat Dulánszky Margit énekművésznő és dr. Barzu Livius látták el.

Folyó hó 16.-án d. u. 6 órakor dr. Csiki Gábor tartott felolvasást Dávid Ferencről, az ének és zeneszámokat Petri Kató, úrhölgy a m. kir. Operaház tagja és dr. Barzu Livius szolgáltatták.

E helyen is köszönetet mondunk a szereplőknek, híveinket pedig kérjük, hogy továbbra is támogassák jelenlétükkel a D. F. Egyletet az ünnepélyek megtartásában.

Az Unitárius Nőszövetség minden hónap második szerdáján d. u. 5 órakor tart ülést az Egyházközség Tanácsstermében (V. Koháry-utca 4.)

A Percelné Kozma Flora Unitárius Leányegyesület minden hónap első és harmadik vasárnapján d. u. fél 4 órakor tartja összejöveteleit. E helyről is kérjük unitárius leányainkat, hogy szorgalmasan eljárjanak az Egyesület gyűléseire s vegyenek részt annak szép és kedves munkáiban.

Isten gondot visel az ő gyermekeire. Gondot visel a gazdagra és a szegényre; a nagyra és a kicsire is.

Megáld minket, hogy mi is adhassunk azoknak akiknek nincs. És szeret minket, ha részt veszünk jó szívvel, lélekkel a szeretet munkáiban. Milyen boldogok a szegények, ha a gazdagok segítéseiből érezhetik a jó Isten szeretetét, gondviselését.. És milyen hálásak a jó Isten iránt a gazdagok, ha megéreztetik az ő szeretetét a szegényekkel — adományaikkal!

Előbbi számunkban kértük azokat a tehetősebb hiveinket, akiket Isten bővebben megáldott, hogy segítsék a szegény gyermekeket. Kérésünkre, mint ahogy szív küldi szívnek viszonzásul a szeretetet, úgy jöttek az adományok: Ruha, alsó, felső ruha; kis kabát, nagykabát, cipő, harisnya, kalap sapka, ruhák — a gyermekeknek. Küldötték a szülők és hoztak a gyermekek is. Most, amikor az adakozók neveit akarom leírni, szeretném azoknak a szegény gyermekeknek a szivedobbanását, szeretetüket és hálájukat szavakba önteni hogy az legyen az én köszönetem is. Az adakozók, amint adományaikat hozták, vagy küldötték időrendben így következnek: Rákóczy Béla, Ujlaki Géza leánya, Vera, dr. Putnoky László egyetemi tanár és neje, Dimény Mózes pt. főigazgató, Nemes András I. gimn. tanuló, Belovary Istvánné, Fodor Lacika II. el. oszt. t., Dr. Nagy Gyuláné és Endrei Gézáné.

Ugyancsak a szegények segélyezésére adományozott: András Mózes 4 P., Jéger Kálmánné 5 P.-t, Baka András 5 P.-t és Boncza Ferencz 3 P.-t.

Láttam már a szegény gyermekek arcán az öröm és a hála vonásait s tudom, hogy a jó Isten szereti és megáldja azokat, akik szeretik és segítik a szegényeket. Legyen minden jótett útmutatás mindenkinek.

Az Országos Ref. Lelkész Egyesület f. évi nov. 26-án este fél 9 órakor a m. kir. Operaházban „Diszelőadást” tart, melyre az érdeklődőket ez uton is meghívja.

Karácsony közeledtével ismét visszatérő gond és édes aggodalom a szegény gyermekek megörvendeztetése a Szeretet ünnepén. A nőszövetség, mint a mult éveken, az idén is kötelességének érzi nemcsak a gyermekek, de a szegénységben és nyomoruságban élő hiveink karácsonyának ünneppé varázsolását összegyűjtött és kiosztott adományokkal. Támogassuk unitárius asszonyainkat ebben a nemes munkában. Mindenféle adományt, amivel a szövetség célját elérheti hálás szeretettel kér a Nőszövetség.

Erdélyből: Petrozsény-ben Unitárius templomot szenteltek föl az erdélyi unitáriusok. Egy új hajlék az imádkozó és a jó Isten áldására váró lelkek szá-

mára. A Zsilvölgyébe bányamunkára sereglett unitárius hiveink törhetlen életerejének, vallás és Isten szeretetének élő symboluma a petrozsényi új templom. A jó Isten áldja meg őket munkáikban, imádságaikban, otthonaikban és templomukban.

Egyházi Főtanácsunk f. hó 18.-án tartotta ez évi gyűlését. A Főtanács ünnepélyes keretek között iktatta be hivatalába új püspökünket dr. Boros Györgyöt. A gyűlés lefolyásáról még nem kaptunk részletes tudósítást. Ez alkalommal választanak új egyházi főjegyzőt is erdélyi testvéreink. Az Unitárius Lelkész Kör és az Unitárius Irodalmi Társaság e napokban tartja évi rendes gyűléseit.

Sajnos a magyarországi unitáriusok képviselőiben közbejött akadályok miatt senki se jelenhetett meg a főtanács gyűlésén.

Halottaink.

Gaál Domokos f. év október 19.-én Csillaghegyen 40 éves korában elhunyt. Nyugalma legyen csendes, Béke poraira!

Özv. Barabás Ferenczné, szül. Kovács Ráchel, lelkésztestvérünk Barabás István édesanyja 74 éves korában f. év okt. 22.-én súlyos operálás után meghalt. Fáradt teste pihenést talált, lelke békes nyugalmat, megtalálta már Égi Atyánknál. Emléke áldott közöttünk.

Árkosi Barabás Vilmos alezredes okt. 31.-én 45 éves korában hosszas szenvedés után örök pihenőre tért. A szenvedések után legyen csendes nyugalma.

Özv. Altenberger Kálmánné szül. Balogh Julia 76 éves korában f. hó 1.-én elhunyt. Béke poraira.

Simon Sándor 40 éves korában f. hó 14.-én elhunyt. Legyen csöndes pihenése a föld poraiban fáradt testének és lelkének az égi atyánknál.

Gál Gyula 9 éves korában f. hó 18.-án elhunyt. Budakalászon. Jó gyermek volt. Mindenkit szeretett, mindenki szerette. Emléke áldott közöttünk. Nyugalma legyen csöndes.

